

vil have Kraft til at staa imod, saa det ender med, at der efterhaanden vil fremkomme en ret anselig Underbalance. Og dernæst frygter jeg en anden Konsekvens, nemlig denne, at saa vi først en Statsdrift etableret mellem Esbjerg—Parleston, saa kunne vi vanskelig, naar det paavises, at det har lige saa stor Interesse for andre Egne af Landet at saa etableret Statsdrift — jeg vil f. Eks. sige fra Esbjerg til Newcastle, fra Aalborg til Newcastle og fra Rjøbenhavn paa England — vægre os for at imødekomme ogsaa saadanne Foretagender. Altsaa jeg konkluderer derhen, at under alle Omstændigheder under de nuværende Forhold er der ikke nogen tilstrækkelig Grund for Rigsdagen til at gaa ind paa Etableringen af denne Statsdrift.

Medens jeg er ved Omtalen af den højtærede Indenrigsministers Budget, skal jeg dog med et Par Ord nævne det Punkt, der findes paa § 8 under Nr. 12, Afgift af „Berlingske Tidende“. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister har fuldstændig Ret i, at dette er et Forhold, hvor man ikke ensidig kan fremtvinge en Omordning gennem Finansloven, det er et Spørgsmaal om Regeringens Ret til at meddele Privilegier, hvad den jo har ifølge Grundlovens § 27 efter de hidtil gældende Regler. Skulde man komme til en Ordning igennem Finansloven, maatte der i hvert Fald kræves, at Regeringen deri var enig med Rigsdagens to Ting. Jeg skal nu indrømme, at jeg finder i hvert Fald den nuværende Ordning af Privilegierne for „Berlingske Tidende“ og Stiftstidenderne og Bestemmelsen om Indrykning af officielle Bekendtgørelser lidet heldig, og jeg ønsker, at vi komme bort fra den nuværende Ordning helst saaledes, at man under en eller anden Form fik en Statstidende, det være nu en særskilt Statstidende eller et Tillæg C. til Ministerialtidende med Bekendtgørelser. Men da der jo ikke foregribes noget ved at lade den højtærede Indenrigsminister ordne Forholdet som hidtil, saaledes at der stadig bliver aabnet Udgang til at træffe den Ordning, der findes hensigtsmæssig for Fremtiden, skønner jeg ikke rettere, end at man vil gøre vel i at føje den højtærede Minister i at stemme disse 40,000 Kr. ud.

Jeg skal berøre en Post paa den højtærede Udenrigsministers Budget paa § 17 D. 4., hvor man i Folketinget har forhøjet Underkontoen „Mindre Udgifter“ fra 2,000 Kr. til 4,000 Kr. og føjet en Anmærning til „Deraf ekstraordinært 2,000 Kr.“ Meningen dermed er, som den højtærede Udenrigsminister (Reedtz-Thott) bemærkede, at disse 2,000 Kr. skulle gives en Gang for alle til Fredsbureauet i Bern. Vi have indtil Redkommelighed haft med dette Fredsbureau at gøre. Tidligere er det kommet frem under en anden Form: 500 Kr. aarlig, saa vidt jeg huster. Nu har man opført 2,000 Kr. en Gang for alle. Den højtærede Udenrigsminister syntes at mene, at dette var en noget bedre Form. Jeg synes, den ene ikke er bedre end den anden. Sagen er nemlig i mine Øjne den, at da det er en ren privat Indretning, med Hensyn til hvilken det bedste, man kan sige om den, er, at den ingen Skade gør, ved jeg ikke, hvorfor vi her skulle give noget Tilskud til dette Fredsbureau. En anden Sag var det, hvis Staterne traadte sammen og indrettede et Fredsbureau i Bern eller et andet passende Sted; saa vilde det sikkert ikke falde nogen i Rigsdagen ind, at vi ikke skulde villigen og med største Glæde gaa til at støtte en saadan Institution; men fordi private Folk indrette noget saadant, ser jeg ikke, at man kan indlade sig paa at støtte det fra dansk Side.

Jeg skal omtale et Par Punkter paa den højtærede Kultusministers Budget. Den højtærede Minister omtalte Lønningstillæget til Skolelærerne paa § 26 IV 8. Som det høje Ting vil erindre, kom denne Konto oprindelig ind paa Finansloven i Henhold til Loven af 23de April 1881 med 300,000 Kr. Naar Rigsdagen da gik ind paa at yde en saadan Bevilling, var i hvert Fald for overmaade mange Medlemmer Grunden sikkert den, at man vilde bøde noget paa de uheldige og uhenigtsmæssige Avancementsforhold mellem Skolelærerne, som ere en Følge af Bestemmelserne i Loven af 8de Marts 1856 om, hvorledes Skolelærerne udnævnes. De medføre nemlig, at mangfoldige Lærere, som kunne være dygtige og flinke, blive sidende i smaa Embeder, som de fra først af have maattet tage til Tasse med, uden at